

hartija

ali on ne spava

Pavle Aleksić

// Pavle Aleksić / Ali on ne spava / Edicija Pamuk // Izdavač /
Hartija @FMK / Karađorđeva 65 / 11000 Beograd, Srbija //
kontakt@hartija.xyz / <https://hartija.xyz> // Glavni i odgovorni
urednici / Niks Božović / Milena Stepanović / Miloš Mijanović //
Pod mentorstvom / Isidora Nikolić / Ivana Radmanovac // Grafičko
oblikovanje / Niks Božović // Ilustracije / Miloš Mijanović // Štampa /
Matrijaršija // Tiraž / 10 //

Ležim sa rukom preko njenog struka, gledam preko nje kroz prozor i znam da će zaspati. I kažem: „Dolazila nam hitna danas na posao.”

Kažem da se slošilo tom čoveku i da smo zvali hitnu i da je sedeo za mojim stolom.

„Mašo?”

„Mm?”

„Spavaš?”

„Ne”, odgovara i okreće se. „Bila vam je hitna?”

„Da. Slošilo se nekom čoveku. Ja sam im bio konobar.”

„Šta mu je bilo?”

„Ne znam. Pitao me ima li alkohola u ostrigama a onda je naručio celu porciju i čašu votke uz njih. Kaže na odmoru su, red je. Šali se sve vreme, žena ga samo gleda. Kad sam se vratio već je popio votku i pojeli su ostrige i naručili još hrane. On nije jeo više ništa, kaže ostrige mu dovoljne.”

„Trovanje”, izdahnnula je, okrenula se na leđa.

„Ne znam, ne verujem. Nikada nisam video tako nešto, da se nekome tako brzo sloši od hrane. Sav je

prebledeo, odmah se videlo, doneo sam mu i vodu unapred.”

„Možda je alergičan na morsku hranu.”

„Ne znam, možda...”

Kažem joj da je bila gužva i da je ležao na rukama preko stola sigurno desetak minuta pre nego što sam primetio. Ne kaže ništa. Spava do prozora iako je njoj uvek hladno i ustaje pre mene. Meni je uvek vruće u ovom stanu i uopšte, vruće je gde god da smo. Ne želim ni da znam koliko je sati. Samo znam da je kasno, i da uskoro mora da ide.

4 „Žena otišla negde sa kincem, ostavila ga da samo leži tako za stolom. Mislio sam da je umoran, bili su turisti, pitao ga za dezert ali nije ništa odgovorio pa sam samo otišao. A onda su se ovo dvoje vratili i dala mu je neke tablete za stomak. Doneo sam im i kiselu, pitao je l' mu dobro a ona je govorila umesto njega kakav su dan imali i da je samo umoran, to je sve. Da nije trebao da pije. Mašo – popio je čašicu votke. Jednu čašicu. Nema šanse da je od toga.”

Ležim sa čelom uz njena leđa i mislim da je već zaspala. „Spavaj”, kažem: „Pričaću ti sutra.”

„Samo sam umorna.”

„Znam.”

„Radim za par sati.”

„Ma znam”, kažem. „Spavaj.”

Ne govorim više ništa i čitav minut prolazi tako. Za to vreme diše kao da je još budna i onda nastavim.

Tripot sam se vraćao za sto, pitao je l' sve u redu a žena se samo smeškala, govorila da je sve super, da je hrana divna, da mu nije ništa. „Ajde ustaj. Ajde, treba da idemo”, šapuće mu, on ne mrda. Ne ide nikuda. Samo mumla nešto, pokriven rukama.

„A da pozovemo hitnu?”, pitao sam, a ona odmahnu rukom, kaže ma kakvi, kaže zna šta mu je, samo loše podnosi alkohol, to je sve, nije ovo prvi put kaže. Votka je, pa napravi prstima kao da pije.

Već je ležao tako dvadesetak minuta, možda i više kad sam došao sa računom, spustio ga na sto ispred njega, stavi mu ruku na rame: „Jeste dobro?” Samo mumla. Sin je sedeo do njega, igrao igrice. Žena je uzela račun, platila je sve, ostavila ogroman bakšiš – stvarno ogroman bakšiš.

„A da mi ipak zovemo hitnu?”

„Ma ne ne, zvaću ja taksi, samo da se malo razbudi.”

„Ali on ne spava.”

Već umorna svega, kaže: „Znam ga, biće mu dobro. Ajde dušo, treba da idemo”, naginje se preko stola. Govori da su u restoranu, da nas sve zadržava.

Menadžer kad je čuo šta se dešava rekao da odmah zovemo hitnu pomoć. Došli su posle pet minuta, parkirali ispred bašte, morali smo da pomeramo stolove da unesu nosila. Svi su okolo gledali u njih. Žena je samo stajala, i dalje je govorila da je sve dobro, da zna šta mu je, da samo treba da odleži malo. Izvinjavala se drugim gostima. Jedan od bolničara je stavio ruku na čovekov potiljak, pitao ga kako se zove, podigao mu glavu sa stola a njemu usne modre a lice sivo, oči u sebi negde kao da ni ne vidi napolje nego unutra. Otvara usta kao riba na suvom.

Pomogao sam oko nosila do kombija i uneli su ga u unutra. Pomogao sam ženi oko šala što je ostavila ispod stola, a ona se i dalje smeškala, sva ljubazna, izvinjavala oko svega, pre nego što su zatvorili vrata. A onda su otišli. Sa sirenom i rotacijom, odjurili niz ulicu. Ne znam šta je moglo da mu bude...

„Mašo?”

